

mund, er, at han indimellem også skal lytte til, hvad der bliver sagt.

Kl. 20:40

Den fg. formand (Karen J. Klint):
Værsgo til statsministeren.

Kl. 20:40

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Her fra min talerstol ser det ud, som om hr. Villy Søvndal er udstyret fuldstændig ligesådan.

Hvordan det så sætter sig hos hr. Villy Søvndal, ved jeg ikke, men hvis man forsøger at genudlægge det, jeg her har sagt, som om regeringen ikke er lydør, som om regeringen synes, den er ufejlbarlig, som om regeringen synes, den er færdig med projektet med at udvikle Danmark, fordi alt er formfuldendt, så lyttes der i hvert fald også forkert. Det er ikke min tilgang til tingene.

Jeg ved ikke med hensyn til det med ører, mund og dumpekarakter. Jeg hæfter mig også ved den undersøgelse; jeg havde da gerne set, at den undersøgelse var bedre. Jeg forsøger bare at trække en nuance frem, for tidligere i debatten blev det udlagt sådan, at fordi at der i den her undersøgelse med 1.002 respondenter, hvoraf halvdelen ikke svarede på spørgsmålene, var 1 pct., der sagde, at tingene havde udviklet sig bedre, så var der altså 99 pct., der syntes, at det var gået meget, meget værre.

Så må man da bare spørge retorisk: Hvis det er sådan, at 99 pct. af den danske befolkning synes, at alting går baglæns i det her samfund, hvorfor viser undersøgelserne fra de samme meningsmålingsinstitutter så ikke, at oppositionen står til at få 99 pct. af stemmerne? Altså, jeg spørger bare.

Kl. 20:41

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Så er det fru Margrethe Vestager for en kort bemærkning.

Kl. 20:41

Margrethe Vestager (RV):

Det må være lidt underligt at have fulgt hele debatten, for forskellen på tonelejet i statsministerens første tale og statsministerens seneste tale er virkelig en markant forandring. Hvor statsministeren i sin første tale beklagede – det var i hvert fald sådan, jeg hørte det – at det ikke var lykkedes for statsministeren at etablere et bredt samarbejde, er afrundingen på debatten her i dag jo bare én lang polemik. Hvor blev den invitation til samarbejde af? Er statsministeren blevet så træt af, at det i løbet af dagen ikke lykkedes at holde sammen på det forløb, der skulle

have ført til en grøn vækstplan, hvor oplevelsen hos ordførerne har været, at her var der ikke noget at komme efter; at her var der regnet ud på, at ingenting af det, som vi gerne ville for at få et grønnere Danmark og et renere Danmark og et mere naturpræget Danmark, kunne lade sig gøre?

Derfor synes jeg, at statsministeren skal finde tonen fra den første del af debatten frem, som jo var meget mere konstruktiv, og herunder jo også finde det tonefald frem, som gør, at statsministeren beder sin sundhedsminister om at fremlægge det materiale, som den konservative formand allerede har haft stillet til rådighed, hvorefter den konservative formand jo kunne sige, at der klart har været betalt en overpris, at der nu skal lukkes for gulddanerne, og at vi nu skal derhen, hvor der betales det, det koster. For den konservative formand har jo tilsyneladende en helt, helt anden opfattelse af tingenes tilstand end statsministeren, når hun så klart kan sige, at der er blevet betalt en overpris. Og der virker statsministerens omsvøb som en bortforklaring, fordi vi ikke kan få det grundlag at se, som sundhedsministeren selv har haft til rådighed.

Kl. 20:43

Den fg. formand (Karen J. Klint):

Værsgo til statsministeren.

Kl. 20:43

Statsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Jamen hvis der er en forskel i min tone fra i formiddag til nu, reflekterer det jo alt det, jeg har siddet og lyttet til i dagens løb, for jeg ser altså gerne brede flertal, og jeg ser gerne samarbejde. Men jeg bliver også nødt til at reflektere over, hvad det er for en debat, der har været.

Når f.eks. den konservative ordfører på talerstolen inviterer til, at vi nu nyudvikler den offentlige sektor ud fra en overskrift, der handler om, at der skal være lidt mere metodefrihed, lidt mere tillid, lidt mere mulighed for, at man prøver sig frem og lærer af sine fejl, så er reaktionen fra fru Margrethe Vestagers eget partis ordfører, der sidder lige bag fru Margrethe Vestager, jo nærmest en hån – en hån – altså når man spørger, om man ikke lige kan få nogen konkrete forslag og sådan noget. Så hvis det nu var sådan, at fru Margrethe Vestager i virkeligheden var rundet af det, fru Margrethe Vestager nu selv hævder, nemlig ønsket om et reelt samarbejde, så skulle tonen hele vejen i dag jo have været en anden. Så skulle vi da heller ikke have trampet rundt i den her 1.002-respondent-undersøgelse; så skulle vi sige, at det er en del af sandheden